

свърхът друга замѣна на праслав. лъ, а не у. Така въ *дебърскиятъ* диалекти бихме очаквали *българин* (българин) или *болгарин*; въ *охридскиятъ* българин (ѡа се срѣща рѣдко въ народни пѣсни, а.а въ малчи); въ *Битолско* българин или бѣгарин (солзи, наболзи, сѣнце); въ *Прилепско-Мориово*, — българин (едничко изкл. сонцето); въ *Велешко* бѣгарин и българинѣ (ол е много рѣдко. Іа бѣо, дълбок и дълбок, дѣзи и дѣзи но солзи. Може би отъ друго нарѣчие). Също и въ *Щипско* (тукъ и дълк) и Тиквешко, Горно-Джумайско, Банско, Кюстендилско, Дупнишко, Кочанско, Кратовско. (Кратовско: вуна, жут, набука, но слѣнце¹) кѣцѣм, глѣтам, дѣжен, кѣну; мѣста: Тѣминци, Дѣлбочица, Слѣбчани, Дѣгѣа, *Карановъ* Сбм. IV. 315.), Кочани, Щипъ и Кюстендилъ: жѣт, бѣа, въ набѣ. *Шанк*. Сбм. II 341.; лъ = у само у Копановци, но не и Щипяни и Тиквешани. Осѣбнъ сръбската форма на името българинѣ ние намираме обаче въ нѣкои македонски диалекти и такива, които отговарятъ напълно или поне отчасти на обикновенитѣ рефлексѣ отъ прасл. лъ (resp. гласно а), напр. *бѣгарин*, *Якоруда* и въ други нѣкои мѣста на Разложко (вж. обаче лбока) и *бѣгарин* отъ бѣгарин въ Рѣсенско, *болгарин* въ Корчанско — Костурско. (Ср. Боуѣ и Боуѣо дере въ Рѣсенско Сбм. IV. 42.) *българин* въ *Солунско* (Ново-село, Гърдоборъ, Бугариево, Ватилъкъ, Вардаровци) тукъ Облакъ чулъ: слѣнце, прѣст. Вокалниятъ елементъ се чува задъ л и въ нарѣчието на село *Сузо*. (Obl. 437.).

Една отдѣлна група образуватъ македонскитѣ народни имена, въ които лъ се замѣня съ уа (Демиръ-Хисарско, Драмско, Неврокопъ, като въ нѣкои родопски диалекти въ князеството, Ахъръ-Челебийско, Устово, Брацигово и др.) или уѣ (напр. Петричъ), отъ които изглежда да се е развило у-то въ Кукушкитѣ, Гоменджански, Мориовски, Мѣглениски форми. Облакъ съглежда въ първитѣ (лъ = уа) компромисни образувания отъ сръбската и българската форма (auch diese Formen sind wahrscheinlich auf serbischer Beeinflussung zurückzuführen. Es sind Compromissbildungen и пр. о. с. р. 443.). Не би ли могло да се допусне обаче и друго влияние въ тия краища — гръцко? Ср. впрочемъ ябулка въ Чепеларе и Пирдонъ. Всички тия форми се отличаватъ и съ акцента си, за който ще говоримъ по-долу.

VI. Звукътъ г въ втората сричка изпада само въ нѣкои източни форми: булар(таи), булѣр, кит. буляр. Отъ тамъ Bileri (Pl. Carpinii), Buleros (Vinc. Bellovac.), terra Bular (у анон. нотарий), Bolar у Шилтбергера. Намѣсто г се дѣява к, съ изключение на лонгоб. имена Pulcarî, само въ нѣкои източни форми. У арабитѣ: Блѣар, (осм. = юфѣт, тукъ р. 723), Блѣан, въ армянската география Блѣр. Г прѣминава правилно въ ж въ фр. bougeron, ср. bouge отъ bulga. Отъ тамъ итал. и др. ф. Г = х само въ руск. произношение (Болхари, тукъ р. 720. Ср. и Balhagou, карта Barbier, ib.)

¹ Л изчезва особено въ слѣнце и въ много други нарѣчия. Дебърско (слѣнце), Тресанче (id), Охридско (слѣнце), Прекодримъ (слѣнце и сонце), Битола (слѣнце), Прил. Мор. (сонце), Костуръ, Велесъ, Самоковъ.

Ван